

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kolmas jaosto)

14 päivänä huhtikuuta 2016 (*)

Ennakkoratkaisupyyntö – Sijoittautumisvapaus – SEUT 49 artikla – Jäsenvaltion sääntely, jonka mukaan luottolaitosten on annettava veroviranomaisille tietoja kuolleiden asiakkaidensa varoista perintöveron kantamista varten – Kyseisen sääntelyn soveltaminen sellaisessa toisessa jäsenvaltiossa sijaitseviin sivuliikkeisiin, jossa pankkisalaisuus kieltää periaatteessa tällaisten tietojen toimittamisen

Asiassa C-522/14,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyyntöä, jonka Bundesfinanzhof (liittovaltion ylin verotuomioistuin, Saksa) on esittänyt 1.10.2014 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 19.11.2014, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Sparkasse Allgäu

vastaa

Finanzamt Kempten,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja L. Bay Larsen sekä tuomarit D. Šváby, J. Malenovský, M. Safjan ja M. Vilaras (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: M. Szpunar,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

- Sparkasse Allgäu, edustajanaan Rechtsanwalt W.- R. Bub,
- Finanzamt Kempten, asiamiehenään L. Bachmann,
- Saksan hallitus, asiamiehinään T. Henze ja B. Beutler,
- Kreikan hallitus, asiamiehinään A. Dimitrakopoulou ja A. Magrippi,
- Puolan hallitus, asiamiehenään B. Majczyna,
- Euroopan komissio, asiamiehinään W. Mölls ja M. Wasmeier,

kuultuaan julkisasiamiehen 26.11.2015 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,
on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee SEUT 49 artiklan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa asianosaisina ovat Sparkasse Allgäu -niminen luottolaitos ja Finanzamt Kempten (Kemptenin verotoimisto) ja joka koskee kyseisen luottolaitoksen kieltäytymistä toimittamasta edellä mainitulle verotoimistolle sellaisten kuolleiden henkilöiden, joiden verotuksellinen asuinpaikka oli heidän kuollessaan Saksassa, luottolaitoksen Itävallassa sijaitsevassa epäitsenäisessä sivuliikkeessä olleisiin tileihin liittyviä tietoja.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

Direktiivi 2006/48/EY

3 Luottolaitosten liiketoiminnan aloittamisesta ja harjoittamisesta 14.6.2006 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2006/48/EY (EUVL L 177, s. 1) 23 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltioiden on huolehdittava, että toisessa jäsenvaltiossa toimivaltaisilta viranomaisilta toimiluvan saanut ja niiden valvoma luottolaitos saa harjoittaa liitteessä I lueteltuja toimia niiden alueella 25 artiklan, 26 artiklan 1, 2 ja 3 kohdan, 28 artiklan 1 ja 2 kohdan ja 29–37 artiklan mukaisesti joko perustamalla sivukonttorin tai tarjoamalla suoraan palveluja edellyttäen, että toimilupa käsittää nämä toimet.”

4 Direktiivin 2006/48 liitteessä I lueteltuihin toimiin kuuluu muun muassa ”talletusten ja muiden takaisinmaksettavien varojen vastaanottaminen”.

5 Kyseisen direktiivin 31 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Mitä 29 ja 30 artiklassa säädetään, ei vaikuta vastaanottavan jäsenvaltion oikeuteen toteuttaa aiheelliset toimenpiteet ehkäistäkseen yleisen edun suojelemiseksi annettujen säännösten vastaista toimintaa tai rangaistakseen siitä. Tähän kuuluu mahdollisuus estää rikkomiseen syyllistyneitä luottolaitoksia aloittamasta uusia toimia jäsenvaltion alueella.”

Direktiivi 2011/16/EU

6 Hallinnollisesta yhteistyöstä verotuksen alalla ja direktiivin 77/799/ETY kumoamisesta 15.2.2011 annetun neuvoston direktiivin 2011/16/EU (EUVL L 64, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 9.12.2014 annetulla neuvoston direktiivillä 2014/107/EU (EUVL L 359, s. 1) (jäljempänä direktiivi 2011/16), 8 artiklan 3 a kohdassa säädetään seuraavaa:

”Kunkin jäsenvaltion on toteutettava tarvittavat toimenpiteet, joilla sen Raportoivia finanssilaitoksia vaaditaan ottamaan käyttöön liitteissä I ja II olevat tietojenvaihto- ja huolellisuussäännöt ja varmistettava niiden tehokas täytäntöönpano ja noudattaminen liitteessä I olevan IX jakson mukaisesti.

Liitteisiin I ja II sisältyvien sovellettavien tietojenvaihto- ja huolellisuussääntöjen mukaisesti kunkin jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on automaattisella tietojenvaihdolla ilmoitettava 6 kohdan b alakohdassa vahvistetussa määräajassa toisen jäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle seuraavat tiedot Raportoitavaa tiliä koskevista verokausista 1 päivästä tammikuuta 2016:

a) kunkin sellaisen Raportoitavan henkilön nimi, osoite, verotunniste(et) ja syntymäaika- ja paikka (jos kyseessä on luonnollinen henkilö), joka on Tilinhaltija, ja jos kyseessä on Yksikkö, joka on Tilinhaltija ja jossa liitteissä esitettyjen huolellisuussääntöjen soveltamisen jälkeen tunnistetaan olevan yksi tai useampi Kontrolloiva henkilö, joka on Raportoitava henkilö, tämän Yksikön ja jokaisen Raportoitavan henkilön nimi, osoite ja verotunniste(et) sekä jokaisen Raportoitavan henkilön syntymäaika ja ?paikka

b) tilinumero (tai sen puuttuessa sitä tehtävältään vastaava tieto)

c) Raportoivan finanssilaitoksen nimi ja tunnistenumero (jos sellainen on)

d) tilin saldo tai arvo (mukaan lukien Käteisarvovakuutus sopimuksen tai Elinkorkosopimuksen osalta Käteisarvo tai takaisinostoarvo) kyseisen kalenterivuoden tai muun asianmukaisen raportointijakson lopussa, tai jos tili suljettiin tällaisen vuoden tai kauden aikana, tilin sulkeminen;

— —”

7 Direktiivin 2011/16 liitteessä I olevan VIII jakson D kohdan 1 alakohdan sanamuodon mukaan ilmaisulla ”Raportoitava tili” tarkoitetaan muun muassa finanssitiliä, jota ylläpitää jäsenvaltion Raportoiva finanssilaitos ja jota pitää yksi tai useampi Raportoitava henkilö, edellyttäen, että se on tunnistettu Raportoitavaksi tiliksi II–VII jaksossa kuvattujen huolellisuusmenettelyjen mukaisesti.

Saksan oikeus

8 Perintö- ja lahjaverolain (Erbschaftsteuer- und Schenkungsteuergesetz, jäljempänä ErbStG) 33 §:n 1 momentin mukaan toisen varallisuutta kaupallisessa tarkoituksessa säilyttävien tai hoitavien tahojen on ilmoitettava kirjallisesti perintöverotuksen osalta toimivaltaiselle verotoimistolle sellaiset niissä säilytettävänä olevat varallisuuserät ja niihin itseensä kohdistuvat saatavat, jotka perinnönjättäjän kuollessa kuuluivat tämän varallisuuteen.

Itävallan oikeus

9 Pankkitoiminnasta annetun lain (Bankwesengesetz, jäljempänä BWG) 9 §:n 1 ja 7 momentin mukaan sellaisten luottolaitosten, joiden kotipaikka on muissa jäsenvaltioissa, sivuliikkeet saavat harjoittaa toimintaa Itävallassa, jolloin niiden on noudatettava useita Itävallan lainsäädännön säännöksiä, joihin BWG:n 38 § lukeutuu.

10 BWG:n 38 §:n sanamuoto on seuraava:

”(1) Luottolaitokset sekä niiden osakkaat, toimielinten jäsenet, työntekijät ja muut luottolaitosten puolesta toimivat henkilöt eivät saa ilmaista tai hyödyntää salaisuuksia, jotka heille on uskottu tai joihin heillä on pääsy yksinomaan asiakassuhteiden perusteella — — (pankkisalaisuus) — —.

(2) Velvoitetta pankkisalaisuuden säilyttämiseen ei ole

— —

5. jos asiakas antaa kirjallisesti nimenomaisen suostumuksensa salaisuuden ilmaisemiseen

— —”

11 BWG:n 101 §:ssä säädetään, että pankkisalaisuuden rikkomisesta seuraa rangaistus.

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymys

12 Sparkasse Allgäu on direktiivissä 2006/48 tarkoitettu luottolaitos, joka toimii Saksan viranomaisten antaman toimiluvan perusteella. Sillä on muun muassa epäitsenäinen sivuliike Itävallassa.

13 Kemptenin verotoimisto vaati 25.9.2008 päätöksellään Sparkasse Allgäuta toimittamaan sille 1.1.2001 alkaen ErbStG:n 33 §:ssä tarkoitetut tiedot pankin Itävallassa sijaitsevan sivuliikkeen sellaisten kuolleiden asiakkaiden osalta, joiden kotipaikka oli ollut heidän kuollessaan Saksassa.

14 Sparkasse Allgäu teki päätöksestä oikaisuvaatimuksen, joka – kuten sen ensimmäisen asteen tuomioistuimessa nostama kanne – hylättiin. Sparkasse Allgäu teki sen jälkeen Revision-valituksen Bundesfinanzhofiin (liittovaltion ylin verotuomioistuin).

15 Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen mielestä on epäselvää, rajoitetaanko ErbStG:n 33 §:n 1 momentilla sijoittautumisvapautta siitä huolimatta, että tässä säännöksessä säädettyä ilmoitusvelvollisuutta sovelletaan yhtäläisesti kaikkiin saksalaisiin luottolaitoksiin. Tämä velvollisuus saattaisi nimittäin estää saksalaisia luottolaitoksia harjoittamasta kaupallista toimintaa sivuliikkeen välityksellä Itävallassa. Kyseinen tuomioistuin on kuitenkin yhtäältä epävarma myös siitä, voiko sijoittautumisvapauden rajoitus seurata myös luottolaitoksen kotipaikkajäsenvaltion eli Saksan liittotasavallan ja sen jäsenvaltion, jossa sivuliike sijaitsee, eli Itävallan tasavallan säännösten yhteisvaikutuksesta, sekä toisaalta siitä, kummastako valtiosta tällainen rajoitus aiheutuu.

16 Bundesfinanzhof (liittovaltion ylin verotuomioistuin) on tässä tilanteessa päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

”Onko sijoittautumisvapaus (SEUT 49 artikla, aiempi EY 43 artikla) esteenä jäsenvaltion lainsäädännölle, jonka mukaan luottolaitoksen, jonka kotipaikka on kyseisessä jäsenvaltiossa, on tässä valtiossa asuneen perinnönjättäjän kuoltua ilmoitettava kyseisessä valtiossa perintöverotuksen osalta toimivaltaiselle verotoimistolle myös tämän perinnönjättäjän ne varallisuuserät, joita säilytetään tai hoidetaan toisessa jäsenvaltiossa sijaitsevassa luottolaitoksen epäitsenäisessä sivuliikkeessä, jos kyseisessä toisessa jäsenvaltiossa ei ole vastaavaa ilmoitusvelvollisuutta ja luottolaitoksia koskee siellä pankkisalaisuus, jonka rikkomisesta on säädetty rangaistus?”

Ennakkoratkaisukysymyksen tarkastelu

17 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee kysymyksellään, onko SEUT 49 artiklaa tulkittava siten, että se on esteenä sellaiselle jäsenvaltion lainsäädännölle, jonka mukaan luottolaitosten, joiden kotipaikka on kyseisessä jäsenvaltiossa, on ilmoitettava kansallisille viranomaisille ne varallisuuserät, joita säilytetään tai hoidetaan niiden toisessa jäsenvaltiossa sijaitsevilla epäitsenäisillä sivuliikkeillä, näiden varallisuuserien omistajan, joka asui ensimmäisessä jäsenvaltiossa, kuoltua, kun kyseisessä toisessa jäsenvaltiossa ei ole vastaavaa ilmoitusvelvollisuutta ja luottolaitoksia koskee siellä pankkisalaisuus, jonka rikkomisesta on säädetty rangaistus.

18 Aluksi on palautettava mieleen, että SEUT 49 artiklassa asetetaan velvollisuus poistaa sijoittautumisvapauden rajoitukset. Kyseisen määräyksen mukaan tähän vapauteen kuuluu jäsenvaltion kansalaisten oikeus ryhtyä harjoittamaan ja harjoittaa toisen jäsenvaltion alueella itsenäistä ammattia sekä oikeus perustaa yrityksiä ja harjoittaa yritystoimintaa niiden edellytysten mukaisesti, jotka sijoittautumisvaltion lainsäädännössä on määritelty sen omille kansalaisille.

Sijoittautumisvapauden kohdistuvien rajoitusten poistaminen ulottuu niihin rajoituksiin, jotka koskevat toisen jäsenvaltion alueelle sijoittautuneiden jäsenvaltion kansalaisten mahdollisuutta perustaa kauppaedustajan liikkeitä, sivuliikkeitä ja tytäryhtiöitä (ks. mm. tuomio komissio v. Ranska, 270/83, EU:C:1986:37, 13 kohta; tuomio Royal Bank of Scotland, C-311/97, EU:C:1999:216, 22 kohta ja tuomio CLT-UFA, C-253/03, EU:C:2006:129, 13 kohta).

19 SEUT 54 artiklan toisen kohdan nojalla yhtiöihin, joihin SEUT 49 artiklaa sovelletaan, kuuluvat myös julkisoikeudelliset oikeushenkilöt, lukuun ottamatta niitä, jotka eivät tavoittele voittoa. Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen antamien tietojen mukaan Sparkasse Allgäu on julkisoikeudellinen oikeushenkilö, johon sovelletaan SEUT 49 artiklaa.

20 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan on niin, että vaikka sijoittautumisvapautta koskevien EUT-sopimuksen määräysten tarkoituksena on niiden sanamuodon mukaan varmistaa se, että muista jäsenvaltioista tulevia kohdellaan vastaanottavassa jäsenvaltiossa samalla tavalla kuin sen omia kansalaisia, niiden vastaista on myös se, että lähtöjäsenvaltio estää omaa kansalaistaan tai oman lainsäädäntönsä mukaisesti perustettua yhtiötä sijoittautumasta toiseen jäsenvaltioon (tuomio Verder LabTec, C-657/13, EU:C:2015:331, 33 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

21 Seuraavaksi on palautettava mieleen myös se, että ErbStG:n 33 §:n 1 momentin mukaan toisen varallisuutta kaupallisessa tarkoituksessa säilyttävien tai hoitavien tahojen on ilmoitettava kirjallisesti perintöverotuksen osalta toimivaltaiselle verotoimistolle sellaiset niissä säilytettävänä olevat varallisuuserät ja niihin itseensä kohdistuvat saatavat, jotka perinnönjättäjän kuollessa kuuluivat tämän varallisuuteen.

22 Kyseisessä säännöksessä on käytetty yleisiä sanamuotoja, eikä siinä tehdä eroa sen paikan mukaan, jossa siinä tarkoitettua toisen varallisuuserien säilyttämis- tai hoitamistoimintaa harjoitetaan. Kyseisestä säännöksestä seuraavia velvollisuuksia ei tämän takia sovelleta pääasian kantajaan, joka on Saksan oikeuden mukaan perustettu oikeushenkilö ja jonka kotipaikka on Saksassa, ainoastaan sen Saksassa sijaitsevista eri agentuureista ja sivuliikkeistä olevien tilien vaan myös sen Itävallassa sijaitsevassa epäitsenäisessä sivuliikkeessä avattujen tilien osalta.

23 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin on epävarma siitä, vaikeutuuko Itävallassa sivuliikkeen avanneen saksalaisen luottolaitoksen toiminta sen takia, että sitä koskee samaan aikaan ErbStG:n 33 §:n 1 momentissa säädetty tietojen toimittamisvelvollisuus ja velvollisuus noudattaa BWG:n 38 §:n 2 momentilla ja 101 §:llä suojattua pankkisalaisuutta Itävallassa. Mainittu tuomioistuin viittaa siihen, että jotta pääasian kantajan tilanteessa oleva luottolaitos voi täyttää molemmat velvollisuudet, sen on pyydettävä BWG:n 38 §:n 2 momentin 5 kohdan mukaisesti asiakkaidensa suostumus kyseisten tietojen mahdolliseen toimittamiseen Saksan viranomaisille. Tällaista suostumusta koskeva vaatimus voisi johtaa siihen, että tällaisen luottolaitoksen itävaltalaisen sivuliikkeen potentiaaliset asiakkaat ohjautuisivat mahdollisesti itävaltalaisiin pankkeihin tai saksalaisten pankkien itävaltalaisiin tytäryhtiöihin, koska näitä pankkeja tai tytäryhtiöitä ei koske vastaava tietojen toimittamisvelvollisuus.

24 Tosin ei voida sulkea pois sitä, että ErbStG:n 33 §:n 1 momentti voi estää Saksaan sijoittautuneita luottolaitoksia avaamasta sivuliikkeitä Itävallassa, koska kyseisen velvollisuuden noudattaminen asettaisi ne epäedulliseen asemaan pelkästään jo sen takia, että niihin kohdistuisi silloin sellainen velvollisuus, jota Itävaltaan sijoittautuneilla luottolaitoksilla ei ole. Tämän perusteella ei voida kuitenkaan päätellä, että tällaisen velvollisuuden olemassaolo voitaisiin katsoa SEUT 49 artiklassa tarkoitetuksi sijoittautumisvapauden rajoitukseksi.

25 Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen esittämän perusteella on nimittäin todettava, että pääasian kaltaisissa olosuhteissa ErbStG:n 33 §:n 1 momentissa säädetyn kaltaisesta velvollisuudesta mahdollisesti aiheutuvat epäedulliset seuraukset johtuvat siitä, että kaksi

jäsenvaltiota käyttää samanaikaisesti toimivaltaansa säännellä yhtäältä sitä, miten pankit ja muut luottolaitokset noudattavat pankkisalaisuutta asiakkaisiinsa nähden, ja toisaalta verovalvontaa (ks. vastaavasti tuomio Kerckhaert ja Morres, C-513/04, EU:C:2006:713, 20 kohta; tuomio Columbus Container Services, C-298/05, EU:C:2007:754, 43 kohta ja tuomio CIBA, C-96/08, EU:C:2010:185, 25 kohta).

26 Erityisesti on niin, että Saksan oikeuden mukaan pankkisalaisuuden säilyttämistä ei voida asettaa verovalvonnan tehokkuuden varmistamista koskevan vaatimuksen edelle, joten ErbStG:n 33 §:n 1 momentissa asetetaan velvollisuus toimittaa kyseisen säännöksen kattamissa tilanteissa veroviranomaisille tietoja ilman, että kyseisen tilin haltija olisi antanut siihen suostumuksensa. Sen sijaan Itävallan oikeudessa on tehty BWG:n 38 §:ssä päinvastainen valinta, eli se, että pankkisalaisuus pätee periaatteessa kaikkiin, myös veroviranomaisiin nähden.

27 On totta, että kyseisten kahden jäsenvaltion välisellä kahdenvälisellä sopimuksella – kuten myös direktiivin 2011/16 8 artiklan 3 a kohdassa säädetyn pakollisen automaattisen tietojenvaihdon kaltaisilla unionin tasolla suoritetuilla toimenpiteillä – voidaan varmistaa hallinnollinen yhteistyö verotuksen alalla ja tehdä siten pääasian kaltaisissa olosuhteissa helpommaksi se, että Saksan veroviranomaiset saavat ne tiedot, joista pääasian toimenpiteessä on kyse.

28 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin huomauttaa kuitenkin siitä, että vaikka Saksan liittotasavallan ja Itävallan tasavallan välillä on olemassa 1.3.2012 voimaan tullut sopimus tietojen vaihdosta verotuksen alalla, tätä sopimusta sovelletaan ainoastaan 1.1.2011 jälkeisiin verovuosiin tai ?kausiin, joita Kemptenin verotoimiston Sparkasse Allgäulle esittämä pyyntö ei koske. Myös direktiivi 2011/16 annettiin vasta pääasiaan johtaneiden tosiseikkojen tapahtumisen jälkeen.

29 Näin ollen on todettava, että jäsenvaltioilla on unionin oikeuden tilassa, sellaisena kuin se oli pääasian tosiseikkojen tapahtumisaikaan, ja tilanteessa, jossa verovalvonnan tarpeita varten suoritettavaa tietojenvaihtoa koskevia yhdenmukaistamistoimia ei ole toteutettu, vapaus asettaa kotimaisille luottolaitoksille niiden ulkomailla toimivien sivuliikkeiden osalta pääasiassa kyseessä olevan kaltainen velvollisuus, jolla on määrä varmistaa verovalvonnan tehokkuus, kunhan näissä sivuliikkeissä suoritettavia toimia ei kohdella syrjivästi niiden kotimaisissa sivuliikkeissä suoritettaviin toimiin verrattuina (ks. vastaavasti tuomio Columbus Container Services, C-298/05, EU:C:2007:754, 51 ja 53 kohta ja määräys KBC Bank ja Beleggen, Risicokapitaal, Beheer, C-439/07 ja C-499/07, EU:C:2009:339, 80 kohta).

30 Kuten tämän tuomion 22 kohdassa on todettu, ErbStG:n 33 §:n 1 momenttia sovelletaan sen sanamuodon mukaan luottolaitosten, joiden kotipaikka on Saksassa, osalta sekä niiden toimiin Saksassa että myös niiden toimiin ulkomailla.

31 Pelkästään se, että pääasiassa kyseessä olevan kaltaista ilmoitusvelvollisuutta ei tunneta Itävallan oikeudessa, ei voi johtaa siihen, että Saksan liittotasavalta ei voisi säätää sellaisesta velvollisuudesta. Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä seuraa nimittäin, että sijoittautumisvapautta ei voida ymmärtää siten, että jäsenvaltio olisi pakotettu laatimaan verosääntönsä ja erityisesti pääasiassa kyseessä olevan kaltaisen ilmoittamisvelvollisuuden jonkin toisen jäsenvaltion verosäännöt huomioon ottaen varmistaakseen kaikissa tilanteissa sen, että kaikki kansallisista lainsäädännöistä johtuvat eroavuudet poistuvat (ks. vastaavasti tuomio Columbus Container Services, C-298/05, EU:C:2007:754, 51 kohta ja tuomio National Grid Indus, C-371/10, EU:C:2011:785, 62 kohta).

32 Kaikkien edellä olevien seikkojen perusteella esitettyyn kysymykseen on vastattava, että SEUT 49 artiklaa on tulkittava siten, että se ei ole esteenä sellaiselle jäsenvaltion lainsäädännölle, jonka mukaan luottolaitosten, joiden kotipaikka on kyseisessä jäsenvaltiossa, on ilmoitettava

kansallisille viranomaisille ne varallisuuserät, joita säilytetään tai hoidetaan niiden toisessa jäsenvaltiossa sijaitsevissa epäitsenäisissä sivuliikkeissä, näiden varallisuuserien omistajan, joka asui ensimmäisessä jäsenvaltiossa, kuoltua, kun kyseisessä toisessa jäsenvaltiossa ei ole vastaavaa ilmoitusvelvollisuutta ja luottolaitoksia koskee siellä pankkisalaisuus, jonka rikkomisesta on säädetty rangaistus.

Oikeudenkäyntikulut

33 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (kolmas jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

SEUT 49 artiklaa on tulkittava siten, että se ei ole esteenä sellaiselle jäsenvaltion lainsäädännölle, jonka mukaan luottolaitosten, joiden kotipaikka on kyseisessä jäsenvaltiossa, on ilmoitettava kansallisille viranomaisille ne varallisuuserät, joita säilytetään tai hoidetaan niiden toisessa jäsenvaltiossa sijaitsevissa epäitsenäisissä sivuliikkeissä, näiden varallisuuserien omistajan, joka asui ensimmäisessä jäsenvaltiossa, kuoltua, kun kyseisessä toisessa jäsenvaltiossa ei ole vastaavaa ilmoitusvelvollisuutta ja luottolaitoksia koskee siellä pankkisalaisuus, jonka rikkomisesta on säädetty rangaistus.

Allekirjoitukset

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.